

Misforstaaelse. Dette Punkt angik Bønderjord, som var indbragen under Fredskov. Det kunde ikke falde mig ind at ville formene en Eier at drive som Skovjord Jord, som aldeles ikke egner sig til Bønderbrift, men det, som jeg maa ønske er, at den Ret, som ifølge den nu bestaaende Lovgivning er givet Eieren til at neblægge Bøndergaard, for at indtage dem til Fredskov, bliver ophævet. Jeg kan ikke troe, at det, naar man anseer Skovtvangen for overflødig, da skulde være rigtigt at bibeholde Skoveierens Ret til at sløise saa mange Bøndergaard, han vil; thi det er utvivlsomt, at Bøndergaardenes Drift ikke er overflødig. Naar der endelig af den høitærede Minister er blevet talt om, at jeg holdt paa — hvad jeg ganske vist holder paa og anseer for særdeles vigtigt og af overveiende Vigtighed netop for det Almindeliges Interesse — at de Bønder, som i Henhold til denne Lov ere blevne frie for Skovtvangen, ikke bleve ublagte paa en saadan Maade, at de bleve brugte ubesluttede til at forsøge allerede store Eiendomme, saa udtrykte jeg mig her naturligviis kun i den Almindelighed, hvori jeg mener, man bør udtrykke sig ved en Sags første Behandling, og det var ingenlunde min Mening, at jeg vilde formene den Eier, der vilde sløise en Skov, som i sig selv udgjorde et ringe Areal, og som laa saaledes for den hele Eiendom, at det vilde være af stor Vigtighed for ham at faae den ind under denne, at lægge den derind; men jeg holder dog paa, at, selv om det var saaledes, at en Skov, der udgjorde et nogenlunde betydeligt Areal, var omsluttet af en større Eiendom, var der dog ikke det Mindste iveien for der at oprette en selvstændig Eiendom; thi den Eier, der vil have denne Ret til at hugge Skoven, kan jo over sin øvrige Eiendom lægge en Bei, der kunde føre til denne Jord, og der var ikke det Mindste iveien for, at han kunde drive sin tidligere Jord paa samme Maade som forhen, og at den Deel, der tidligere laa som Skov, kunde drives som selvstændig Eiendom. Det, som jeg i dette Stykke holder paa, er, at saamtidigt med at der gives Skoveieren den størst mulige Frihed over hans Eiendom, maa man i det Almindeliges Interesse vaage over, at denne Frihed ikke bliver brugt til at

forsøge vore mange allerede store Eiendommes Størrelse og heller ikke til at oprette endnu flere store Eiendomme. — Hvad Matriculeringen angaaer, da er dette et Punkt, som jeg lægger mindre Vægt paa, og som jeg kun nævnte i Forbigaaende. Jeg skal naturligviis ikke have Noget imod, at Skoveieren her kommer til at betale de Udgifter, som ellers hvile paa Statskassen.

Formanden: Det ærede Medlem for Christed. Amts 2den Valgfreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Klein: Jeg kan ikke gjøre Krav paa den gunstige Stilling, strax at kunne indbegaae den høitærede Minister; jeg har kun Ordet for en kort Bemærkning, der naturligviis skal være rettet imod, hvad den høitærede Minister med kategorisk Bestemthed udtalte, at det, jeg havde bemærket, var urigtigt og uberettiget. Det forekommer mig, at, naar der spørges om, hvad der er Ret og Lov, saa skal man først og fremmest holde sig til Loven. Jeg tillod mig at udtale, hvorledes efter min For mening Loven var at forstaae. Naar den høitærede Minister altsaa meente, at mine Udtalelser vare urigtige og uberettigede, maatte han, forekommer det mig, først have henviist til Loven, og, forsaavidt Loven maatte ansees for mindre tydelig, erkjender jeg, at det vilde kunne være paa rette Sted at paaberaabe sig Domstolens Autoritet, forsaavidt der kan siges at være en bestemt Høiesteretspraxis tilstede. Det kan imidlertid ikke være undgaaet Nogens Opmærksomhed, hvorledes den høitærede Minister vendte Sagen om. Han sagde, at jeg ikke kunde paavise eller havde paavist nogen Afgjørelse ved Domstolene, der gif den Fortolkning imod, som han opstillede, og som han paa stod, at Forstævnet hylbede. Denne hans Udtalelse kan jeg ikke ansee for berettiget, medmindre han overfor mig kan paavise Afgjørelser fra Domstolens Side, hvorved disse have erkjendt Rigtigheden af den Fortolkning, som Forstævnet gjør gjældende, og Urigtigheden af den, som jeg med Loven i Haanden gjør gjældende. Det er naturligt, at Domstolene ikke have faaet Leilighed til at underkjende den